

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA nr. 65 din 07.02.2024

Dosar nr.: 165/2022

Petiția nr.: 1688/07.03.2022

Petent:

Reclamați: Unitatea Administrativ-Teritorială a Sectorului 2 (R1), Administrația Domeniului Public Sector 2 (R2)

Obiect: Petentul reclamă o posibilă faptă de discriminare ca urmare a refuzului de a prelungi autorizația de parcare pentru anul 2022, deoarece autoturismul nu este înmatriculat pe raza sectorului 2 și, prin urmare, nu se plătește impozit pe raza sectorului 2.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

Numele și domiciliul procedural ales al petentului

1.

Numele, domiciliul ales și sediul părților reclamate

2. Unitatea Administrativ-Teritorială a Sectorului 2, cu sediul în mun. București, str. Chiristigiilor nr. 11-13, sector 2, adresă de e-mail: primar@ps2.ro (R1)

3. Administrația Domeniului Public Sector 2, cu sediul în mun. București, șos. Electronicii nr. 44, sector 2, adresă de e-mail: office@adp2.ro (R2)

II. Procedura de citare

4. Având în vedere prevederile art. 20 alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare (republicată), Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, prin intermediul adreselor nr. 1688/19.04.2022, respectiv nr. 2883/19.04.2022, a citat părțile pentru data de 12.05.2022.

5. Procedura de citare a fost legal și complet realizată.

6. Prin adresa nr. 4415/23.06.2022, petentului i-au fost comunicate copii după punctele de vedere depuse la dosar de părțile reclamate. Totodată, petentul a fost informat de posibilitatea de a formula concluzii scrise în termen de 15 zile de la primirea prezentei adrese.

III. Susținerile părților

Susținerile petentului

7. Petentul a formulat memoriul înregistrat cu nr. 1688/07.03.2022, prin care a solicitat constatarea și sancționarea unei posibile fapte de discriminare ca urmare a refuzului de a prelungi autorizația de parcare pentru anul 2022, deoarece autoturismul nu este înmatriculat pe raza sectorului 2 și, prin urmare, nu se plătește impozit pe raza acestui sector.

8. Totodată, petentul menționează că autoturismul este achiziționat legal și în baza unei forme legale de finanțare (leasing), cu specificare clară în certificatul de înmatriculare al autoturismului atât a proprietarului autoturismului, cât și a persoanei juridice care poate folosi acest autoturism.
9. Prin urmare, petentul apreciază că refuzul eliberării autorizației de parcare reprezintă un abuz și o discriminare care încalcă un drept constituțional.
10. Petentul susține că deține locul de parcare din anul 2006 și niciodată nu i-au fost impuse aceste condiții.
11. Petentul anexează înscrisuri.

Susținerile părților reclamate

Punctul de vedere al părții reclamate R2

12. Partea reclamată (R2) a formulat adresa nr. 3182/05.05.2022, prin care și-a exprimat punctul de vedere cu privire la memoriul formulat de petent, solicitând respingerea acestuia ca neîntemeiat, având în vedere că aspectele sesizate nu se circumscriu noțiunii de discriminare așa cum este aceasta definită în O.G. nr. 137/2000.
13. Partea reclamată R2 susține că refuzul de a îi elibera petentului autorizația de parcare, s-a fundamentat pe prevederile Noului Regulament privind exploatarea parcarilor de reședință de pe raza sectorului 2 al Municipiului București.
14. Astfel, în capitolul 2 art. 3, al acestui regulament, este stipulat că se pot atribui locuri de parcare de reședință numai pentru autoturismele ai căror proprietari sau utilizatori au domiciliul sau reședința pe raza Sectorului 2, astfel cum rezultă din certificatele de înmatriculare prezentate. În cazul petentului, din certificatul de înmatriculare al autoturismului rezultă că proprietarul/utilizatorul acestuia are domiciliu/sediul în alt sector din mun. București.
15. Prin urmare, față de prevederile Noului Regulament privind exploatarea parcarilor de reședință de pe raza sectorului 2 al Municipiului București, partea reclamată susține că petentul nu mai putea beneficia de locul de parcare pe care l-a utilizat în baza contractului de închiriere, întrucât nici autoturismul pentru care fusese atribuit locul de parcare în baza acestui contract nu era înmatriculat în sectorul 2 al Municipiului București.
16. Totodată, reclamata menționează că faptul că a utilizat acel loc de parcare din anul 2006 nu îl îndreptățește pe petent să beneficieze de acel loc și în anul 2022, deoarece condițiile de atribuire a locurilor de parcare s-au modificat prin regulament.
17. Partea reclamată menționează că petentul s-a adresat și Avocatului Poporului, cât și Instituției Prefectului Municipiului București. Conform părții reclamate, Avocatul Poporului, prin răspunsul formulat, i-a comunicat petentului că, în cazul în care consideră că îi sunt încălcate drepturi și libertăți cetățenești, este îndrumat să se adreseze instanței de contencios administrativ.
18. Totodată, conform adresei răspuns de la Instituția Prefectului Municipiului București, a fost exercitat controlul de legalitate și nu au fost reținute elemente care să conducă la aplicarea prevederilor art. 3 alin. 1) din Legea Contenciosului Administrativ nr. 554/2004 cu modificările și completările ulterioare, respectiv pentru atacarea în fața instanței a celor două hotărâri ale Consiliului Local Sector 2 ce reglementează exploatarea parcarilor de reședință de pe raza sectorului 2 al Municipiului București.
19. Partea reclamată susține că refuzul de a-i elibera petentului o autorizație, într-o parcare de reședință din sectorul 2 nu poate fi catalogat drept o încălcare a dreptului său la

mobilitate. Prin urmare, refuzul primit de petent este doar o consecință a faptului că autovehiculul pentru care petentul a solicitat atribuirea unui loc de parcare nu îndeplinește condiția impusă prin regulament, referitoare la obligativitatea ca din certificatul de înmatriculare al autoturismului să rezulte că proprietarul sau utilizatorul acestuia își are reședința sau domiciliul pe raza sectorului 2.

20. Concluzionând, partea reclamată susține că refuzul de a-i elibera petentului autorizația de parcare este un refuz justificat obiectiv de un scop legitim, respectiv de prevederile Regulamentului privind exploatarea parcarilor de reședință de pe raza sectorului 2 al Municipiului București.

21. Partea reclamată anexează înscrisuri.

Punctul de vedere al părții reclamate R1

22. Partea reclamată (R1) a formulat adresa nr. 3327/11.05.2022, prin care și-a exprimat punctul de vedere referitor la memoriul formulat de petent.

23. Astfel, partea reclamată a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a Unității Administrativ Teritoriale a Sectorului 2, menționând că, în subordinea Consiliului Local Sector 2, există înființate mai multe servicii publice locale, cu atribuții specifice în diverse sfere de activitate, având personalitate juridică și patrimoniu propriu.

24. Prin urmare, partea reclamată (R1) susține că reclamata (R2) funcționează ca instituție publică de interes local cu personalitate juridică și, în cadrul său, este constituit Biroul Parcări, structură care gestionează, printre altele, atribuirea dreptului de utilizarea a locurilor de parcare de reședință.

25. Astfel, partea reclamată arată că, prin memoriul formulat, chiar petentul a menționat că refuzul a venit din partea părții reclamate (R2), nereușind nicio trimitere către o acțiune sau o inacțiune a părții reclamate (R1), cu precizarea că până la data formulării prezentei nu a fost înregistrat un răspuns din partea acestei instituții.

26. Pe fondul cauzei, partea reclamată solicită respingerea sesizării ca neîntemeiată.

27. Partea reclamată arată că la nivelul Sectorului 2 a fost adoptată Hotărârea Consiliului Local Sector 2 nr. 260/26.08.2021 prin care a fost aprobat Regulamentul privind Administrarea și Exploatarea parcarilor de Reședință de pe raza Sectorului 2 al Municipiului București. Hotărârea a fost modificată prin Hotărârea Consiliului Local Sector 2 nr. 4/12.01.2022.

28. Potrivit dispozițiilor art. 4 pct. 3 din Anexa HCL Sector 2 nr. 260/26.08.2021: *„Se pot atribui locuri în parcajele de reședință numai pentru autoturismele ai căror proprietari sau utilizatori au domiciliul sau reședința pe raza Sectorului 2, astfel cum rezultă din certificatele de înmatriculare prezentate.”*

29. În acest sens, partea reclamată se raportează la prevederile art. 2 pct. 28 din Legea nr. 132/2017 care definește utilizatorul ca fiind *„persoana fizică sau juridică, căreia proprietarul vehiculului îi acordă dreptul de folosință asupra acestuia, pe o anumită perioadă, în baza unui contract de închiriere, contract de leasing sau alt act întocmit în condițiile legii.”*

30. Totodată, partea reclamată se raportează și la dispozițiile art. 15 din O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată și concluzionează că petentul nu are calitatea de utilizator al autoturismului, aspect care reiese atât din Certificatul de înmatriculare, cât și din Contractul de asigurare de răspundere civilă auto RCA, înscrisuri depuse în copie chiar de petent.

31. Conform părții reclamate, împrejurarea că petentul utilizează autoturismul la care facem

referire în baza Contractului de comodat nu echivalează calității de utilizator, așa cum aceasta e definită de norma legală.

32. De asemenea, deși legea permite proprietarului înscrierea unei alte persoane în certificatul de înmatriculare sau de înregistrare, din înscrierile depuse la dosar rezultă fără tăgadă că petentul nu are această calitate.

33. Prin urmare, partea reclamată apreciază că, în lipsa calității de proprietar sau utilizator, petentul nu îndeplinește condițiile prevăzute de regulament.

34. Față de toate argumentele prezentate, partea reclamată apreciază că fapta descrisă de petent nu constituie discriminare în înțelesul normei legale, motiv pentru care solicită respingerea sesizării ca neîntemeiată.

35. Partea reclamată anexează înscrieri.

IV. Motivele de fapt și de drept

Cadrul legal aplicabil. Dreptul național și internațional aplicabil / jurisprudența

36. Prevederile legislative și jurisprudența relevante în prezenta cauză sunt următoarele:

Constituția României:

Art. 1 Statul român: „(...) (3) *România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate.*

(...)”

Art. 4 Unitatea poporului și egalitatea între cetățeni: „(...) (2) *România este patria comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială.*”

Art. 16 Egalitatea în drepturi: „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege. (...)*”

O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare:

Art. 2 alin. 1: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ:

Art. 1 alin. 1: „Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în

termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată".

Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale:

Art. 14 Interzicerea discriminării: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

Art. 17 Interzicerea abuzului de drept: „Nici o dispoziție din prezenta convenție nu poate fi interpretată ca implicând, pentru un stat, un grup, sau un individ, un drept oarecare de a desfășura o activitate sau de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau a libertăților recunoscute de prezenta convenție sau de a aduce limitări mai ample acestor drepturi și libertăți decât acelea prevăzute de aceasta convenție.”

Principiile de analiză

37. În conformitate cu dispozițiile art. 63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor, care prevăd „(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției”, Colegiul urmează a se pronunța cu prioritate asupra excepțiilor invocate.

38. Curtea Constituțională a statuat în mod constat că „principiul egalității implică un tratament egal pentru toți cetățenii aflați în situații egale”. Totodată, Curtea Constituțională a reținut că „principiul egalității consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție nu presupune uniformitate, așa încât, dacă: la **situații egale** trebuie să corespundă un **tratament egal**, la **situații diferite**, tratamentul juridic nu poate fi decât **diferit**. Egalitatea părților nu exclude, ci chiar implică un tratament juridic diferențiat”.

39. Prin urmare, în analiza situațiilor care intră în sfera de competență a C.N.C.D., Colegiul director se raportează la elementele constitutive ale **discriminării directe**, concret dacă o persoană este tratată în mod nefavorabil, prin comparație cu modul în care au fost sau ar fi tratate alte persoane aflate într-o situație similară, iar motivul acestui tratament îl constituie o caracteristică concretă a acestora, care se încadrează în categoria „criteriului protejat”.

40. Reținând în coroborare cu speța dedusă spre soluționare definiția discriminării, astfel cum este reglementată de articolul 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000, Colegiul director se raportează, în ceea ce privește analiza unui act / a unei fapte care încalcă dreptul la un tratament egal, la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale art. 2 din O.G. nr. 137/2000.

41. Astfel, pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin. 1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1 și trebuie să se refere la persoane aflate în **situații comparabile**, dar care sunt tratate în **mod diferit** datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior.

Aplicarea principiilor la speță

42. În fapt, Colegiul director este chemat să se pronunțe asupra posibilei fapte de discriminare ca urmare a refuzului de a prelungi autorizația de parcare a petentului pentru

anul 2022, deoarece autoturismul nu este înmatriculat pe raza sectorului 2 și, prin urmare, nu se plătește impozit pe raza sectorului 2.

43. În drept, având în vedere situația de fapt, Colegiul director reține că a fost invocată de către partea reclamată R1 excepția lipsei calității procesuale pasive.

44. În aceste sens, plecând de la punctul de vedere formulat de partea reclamată R1, Colegiul director reține că la nivelul Unității Administrativ Teritoriale Sector 2, în subordinea Consiliului Local Sector 2, există înființate mai multe servicii publice locale, cu atribuții specifice în diverse sfere de activitate, având personalitate juridică și patrimoniu propriu.

45. Totodată, Colegiul reține că potrivit dispozițiilor art. 20 din Anexa 3 la HCL Sector 2 nr. 309/21.10.2019, în cadrul părții reclamate R2 există constituit Biroul Parcări, structură care gestionează, printre altele, atribuirea dreptului de utilizare a locurilor de parcare de reședință. Prin urmare, așa cum reiese chiar din cuprinsul memoriului formulat, petentul s-a deplasat la sediul părții reclamate R2, iar refuzul primirii documentelor a venit tot din partea reprezentantului reclamatei R2.

46. Având în vedere cele mai sus arătate, Colegiul director urmează a admite excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de partea reclamată R1 prin punctul de vedere formulat.

47. Pe fond, în accepțiunea petentului, refuzul eliberării autorizației de parcare pentru acest autoturism pentru anul 2022, pe motiv că nu este înmatriculat pe raza sectorului 2 reprezintă o faptă de discriminare, fiindu-i încălcat un drept constituțional.

48. Totodată, Colegiul reține că autoturismul nu este înmatriculat pe raza sectorului 2, fiind deținut de o societate cu sediul în sectorul 6 și înmatriculat pe raza sectorului 6. Astfel, petentul, cu domiciliul în sectorul 2 din municipiul București, folosește autoturismul mai sus-menționat în baza unui contract de împrumut de folosință (comodat).

49. În drept, coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr. 137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

50. Colegiul analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art. 2 al O.G. nr. 137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I „Principii și definiții” al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II „Dispoziții Speciale”, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare, republicată.

51. Examinând conținutul petiției și legislația în vigoare, Colegiul director urmează a analiza posibila discriminare și încălcare a tratamentului egal în ceea ce privește refuzul eliberării autorizației de parcare pentru anul 2022, pe motiv că nu este înmatriculat pe raza sectorului 2.

52. În analiza prezentei spețe, Colegiul director se raportează la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) în domeniu prin care s-a stipulat că diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în

materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”.

53. CEDO a apreciat prin jurisprudența sa că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: **Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991; **Hoffman împotriva Austriei**, 23 iunie 1993, **Spadea și Scalabrino împotriva Italiei**, 28 septembrie 1995, **Stubblings și alții împotriva Regatului Unit**, 22 octombrie 1996).

54. Astfel, în situația în care persoana care se consideră discriminată ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe sau indirecte pe baza unui criteriu interzis, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină persoanei acuzate de discriminare, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, reclamatul ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat persoanei care se consideră discriminată este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe baza unui criteriu interzis.¹

55. Reținând în coroborare cu speța dedusă spre soluționare definiția discriminării, astfel cum este reglementată de articolul 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000, Colegiul director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale art. 2 din O.G. nr. 137/2000. Astfel, pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin. 1 *deosebirea, excluderea, restricția sau preferința* trebuie să aibă la bază unul dintre *criteriile* prevăzute de către art. 2, alin. 1 și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile*, dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior.

56. În sfera de analiză a situațiilor asupra cărora Colegiul director se pronunță, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare, tratamentul aplicat pentru două situații comparabile trebuie să fi fost diferit, iar subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice, iar în cazul discriminării indirecte, prin comportamentul activ / pasiv aplicat, efectele generate să fie discriminatorii.

57. În situația discriminării indirecte însă, ne plasăm în câmpul de aplicare al unui criteriu aparent neutru sau a unui comportament activ sau pasiv care, la prima vedere, scoate din discuție un raport de cauzalitate direct, însă în fapt se produce un dezavantaj față de o persoană sau față de un grup de persoane în raport cu o caracteristică sau un criteriu de discriminare interzis.

58. În continuare, Colegiul se raportează la apărarea părții reclamate R2 care face trimitere la prevederile Noului Regulament privind exploatarea parcarilor de reședință de pe raza sectorului 2 al Municipiului București. Astfel, în capitolul 2 art. 3, al acestui regulament, este stipulat că se pot atribui locuri de parcare de reședință numai pentru autoturismele ai căror proprietari sau utilizatori au domiciliul sau reședința pe raza Sectorului 2, astfel cum rezultă din certificatele de înmatriculare prezentate. În cazul petentului, din certificatul de

¹ A se vedea în același sens și jurisprudența Curții Europene de Justiție, cauza Bilka Kaufhaus, parag.31; cauza C-33/89 Kowalska [1990] ECR I-2591, parag. 16; cauza C-184/89 Nimz [1991] ECR I-297 parag. 15; cauza C-109/88 Danfoss [1989] ECR 3199, parag. 16; cauza C-127/92, Enderby [1993] ECR 673 parag. 16.

înmatriculare al autoturismului rezultă că proprietarul/utilizatorul acestuia are domiciliu/sediul în alt sector din mun. București.

59. Totodată, Colegiul reține că refuzul primit de petent este doar o consecință a faptului că autovehiculul pentru care petentul a solicitat atribuirea unui loc de parcare nu îndeplinește condiția impusă prin regulament, referitoare la obligativitatea ca din certificatul de înmatriculare al autoturismului să rezulte că proprietarul sau utilizatorul acestuia își are reședința sau domiciliul pe raza sectorului 2

60. Prin urmare, având în vedere datele aflate la dosar oferite de partea reclamată R2 prin prisma obligației îndeplinite de aceasta, de inversare a sarcinii probei, Colegiul constată că nu a fost îndeplinită condiția impusă de regulament pentru atribuirea unui loc de parcare, aspect care poate fi apreciat în termeni extinși, ca o justificare obiectivă.

61. Colegiul reține că partea reclamată a demonstrat prin punctul de vedere formulat și probele anexate că tratamentul diferențiat este justificat obiectiv de un scop legitim iar metodele sunt adecvate și necesare.

62. Prin urmare, Colegiul director constată că în speță nu se întrunesc elementele constitutive ale unei fapte de discriminare potrivit prevederilor O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

53. Având în vedere cele reținute mai sus, aspectele sesizate de petent nu constituie faptă de discriminare potrivit art. 2, alin. 1 din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive invocată de partea reclamată R1;
2. Pe fond, nu se întrunesc elementele constitutive ale unei fapte de discriminare conform art. 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000, măsura fiind justificată obiectiv de un scop legitim;
3. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: —

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință:

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BĂNICĂ CERASELA CLAUDIA – Membru

DIACONU ADRIAN NICOLAE – Membru

GRAMA HORIA – Membru

MOȚA MARIA – Membru

OLTEANU CĂTĂLINA – Membru

RADU COSMIN SĂVULESCU – Membru

RAIU CĂTĂLIN VALENTIN – Membru

Motivat și redactat: A.D.

Data redactării: 10.05.2024

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

